

Iva Macků

1 SMS

Řekni mi
svoje
znamení

Volby

Odeslat

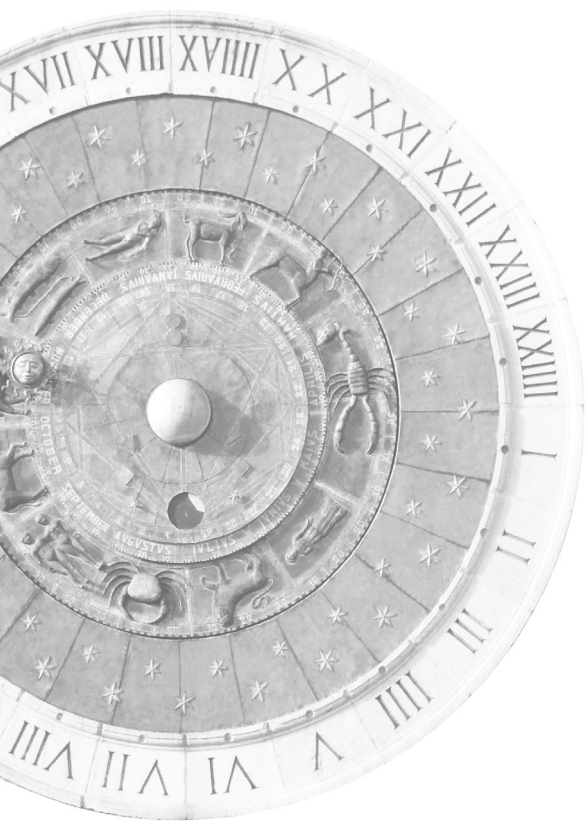
Zpět

COO
BOO

COO
BOO

Iva Macků

COO
BOO

© Iva Macků, 2011

ISBN 978-80-7447-064-6

Řekni, kde ti kluci jsou

1.

Souvisí nějak název měst s tím, jaká doopravdy jsou? Nejspíš moc ne. Na jménu Veselí nad Lužnicí je pravdivé jen to, že tu fakt teče ta řeka, Lužnice. Ale veselo tu moc nebývá, aspoň ne tak veselo, aby stálo za to nazvat město tímhle způsobem. Zvláště, když je půlka ledna, dvanáct stupňů pod nulou a z intru do školy to trvá tři čtvrtě hodiny ostré chůze. Žádný autobus vás v tomhle divném městě nesveze, navzdory tomu, že Veselí nad Lužnicí se táhne snad sedm nekonečných kilometrů. Intr na jednom konci městě a škola na druhém, ale nikoho to tady nezajímá a klidně si uchoďte nohy.

Larisa, Katka a Silvie dnešní ráno skoro nemluví, protože mají tváře totálně zatuhlé mrazem. Katka je nastydlá a každé dvě minuty popotáhne nosem. Silvie to nevydrží a okřikne ji: „Nemůžeš se už konečně vysmrkat?“

„De-bu-žu,“ zahuhlá Katka ztuhlými lícními svaly. Vztekla zašermuje Silvii před obličejem rukama v tlustých palčákách: *Můžu snad s těmable tlapama vydolovat z bundy kapesník?* Pak si ruce zase zastrčí do kapes a znovu popotáhne, tentokrát naschvál. Silvie si pro sebe zabrblá něco o neandrtálcích.

Larisa nemluví vůbec. Poslušně řape po zmrzlém chodníku a občas zvedne hlavu, aby se ujistila, kolik metrů nebo spíš kilometrů ji ještě dělí od vyhřáté školní třídy. Tedy ne že by se na vyučování těšila. Propadá z matiky a pololetní vysvědčení je už za deset dnů.

Jenže si nějak zapoměla pořídit zimní boty. Lépe řečeno nikde nenatrefila na takové, které by s jejím stylem ladily víc než tmavě růžové conversky, které nedávno dostala k Vánocům jako jeden jediný dar („Obyčejný plátěný tenisky za patnáct stovek?“ nechápala její matka, ale nakonec se plácla přes kapsu). Jako obvykle bude trvat nejmíň hodinu, než si její ztuhlé prsty u nohou přivyknou na teplo. Ale lepší deset minut štípnuté bolesti než chodit v nějakých odporých sněhulích!

Naštěstí je už čtvrtek a zítra se jede domů. A pátek, to znamená jediné: diskotéku v Kovářově. Larisu rodiče pustí. Tu pouštějí bez řečí, až to Larisu občas naštve. Skoro si ani nevšimnou, že už je konec týdne a vrátila se domů.

U Řežábků je to jiné, Řežábkovi chtějí mít nad dcerou dohled. Silvie může na diskotéku, ale do půlnoci musí být doma. Což znamená odejít v nejlepším. Což je vopruz. A Katka má jediný zádrhel – v sobotu ráno má za úkol nakoupit, takže jí máma budí v osm a strká jí seznam s nákupem přímo pod nos. Do krámu to musí stihnout do půl deváté, protože jinak hrozí, že regál s pečivem zůstane prázdný. Ano, to je realita vesnice druhého deseti-letí dvacátého prvního století!!!

Ale to všechno se dá překousnout. Stejně jako dnešní škola, rýma a zmrzlé nohy. Hlavně, ať už je pátek.

Když bydlíte na malé vesnici, kamarády si nemůžete vybírat jako oblečení z katalogu. Berete, co je. Když s někým chodíte devět let na základku do stejné třídy, bydlíte blízko od sebe a rozhodnete se, že spolu půjdete na stejnou střední školu, nějaké povahové rozdíly nebo třeba rozdílný vkus a styl oblékání vůbec neřešíte.

Jestli se na první pohled poněkud nesourodá trojka Larisa, Katka a Silvie na něčem bezvýhradně shoduje, je to tohle: je na

čase pořídit si nějaký kluky. Nikdo přece nechce zůstat v sedmácti letech na ocet!

Odlišují se samozřejmě v tom, co od svého kluka vlastně čekají. Například Larisa nehledá žádnou jednorázovou líbačku na diskotéce a den poté sem tam pár esemesek. Larisa chce mít normální VZTAH. Včetně společných nákupů, dovolených a obědů v JEHO rodině (za tu svou se poněkud stydí). Těší se na to, jak si bude rozumět s maminkou svého kluka. Bude jí pomáhat s vařením a vždy před obědem pěkně prostře. Nádobí pak sklídí ze stolu a k radosti nastávající tchyně poté i umyje. Nemůže se dočkat, až se se svým miláčkem bude vodit za ruku vesnicí a všichni budou koukat a závidět. Závidí párům v pevném semknutí na lavičce u autobusové zastávky. Párům, které společně vybírají kobereček do koupelny a radí se, jestli na večeri někam půjdou nebo si něco uvaří doma. Znají navzájem své nejoblíbenější filmy, barvy, vědí, jaké má zaměstnání sestřenice protějšku z páteho kolene.

Katka si na vodění za ruce ani na rodinné obědy nepotrpí. Mít kluka prostě znamená prožít dobrodružství. Aspoň dočasný konec nudy. Katce bylo dokonce celkem fuk, jak by měl ideální kluk vypadat, což Larisa nedokáže pochopit (její kluk by měl být mužný, svalnatý, černovlasý, nejlépe model nebo herec).

Silvie by zase nejraději typ „sportovně založený student“ – a klidně může mít i brýle. Silvie ještě přesně neví, co si má od vztahu slibovat, ale zároveň jí připadá normální, aby holka v jejím věku s někým chodila. Problém je, jak ho sehnat. A hlavně jak poznat, jestli to není jen ztráta času.

Řekni, kde ti kluci jsou? V Božeticích podle všeho nikoliv. Lovit mezi vrstevníky je blbost, ti nemají všech pět pohromadě. Jsou trapní a zajímají je jenom auta a počítačové hry. A taky porno – prostě burani. Starší kluci, kteří by stáli za hřích, jsou už zadani, a pak už zbývá jen hrstka těch, co s železnou pravidelností vyseďávají v baru u piva, živí se jako automechanici nebo řidiči traktorů a nosí celý týden stejné tričko a kalhoty. Ti v úvahu nepřicházejí už vůbec.

Krušný čas nastal hlavně teď, v období zimy. Přes léto se aspoň sem tam objeví nějaký zajímavý Pražák nebo pár přespolních, co sem jezdí na koupaliště nebo si zahrát nedělní fotbal.

Prostě hrůza.

Konečně je odpoledne. Páteční vlak narvaný k prasknutí, ale každému se ulevilo, že je v teple a bezpečí – venku řádí fujavice. Ještě aby vlak nabral zpoždění.

Lidé, kteří procházejí úzkou uličkou ve vlaku a hledají místo k sezení, si hned udělají obrázek: tak semhle radši ne. Tohle kupé se otřásá pubertálním řevem, pištěním a hihňáním. Řev patří Katce, která obyčejně mluví tak, jako kdyby byli všichni kolem nahluchlí. Larisa hystericky piští smíchy, jako kdyby slyšela ten nejlepší fór na světě. Dělá to naschvál. Když chce, umí se smát jako normální člověk. Silvie to doplňuje cynickým hihňáním, které je posazené o několik tónin výš, než je tomu u běžných lidí. Není zřejmé, jestli se Silvie směje nějakému vtipu, nebo tomu, jak jsou trapné. U Silvie si člověk nikdy nebyl jistý.

„Stejně to našim nikdy neodpustím,“ pronese zčistajasna, když se uklidní po posledním výbuchu veselí, který vyvolala Katčina imitace fyzikářky Panchártkové. Vytáhla si džíny co nejvíce nad pas, poskakovala po kupé a vykřikovala: „Copak je Soukup jediný, kdo v téhle třídě něco ví???“

„A co jako?“ zeptá se Larisa a prohlíží si přitom své conversky ze všech úhlů, jestli se jí za ty dva týdny moc neopotřebovaly.

„Že mě nemohli počít o něco dřív. Nebo zhruba o měsíc pozdějc,“ upřesní Silvie.

Larisa s Katkou nechápavě civí. „Co zas máš?“

„Kdybych se já nešťastnice nenarodila třetího května, nemusela bych s sebou vláčet znamení Býka a s Kájou bysme si mnohem víc rozuměli.“

„Jak, rozuměli? Dyť už spolu dávno nechodíte,“ oduší Larisa. „Přesně,“ doplní Katka, „tak co špekuluješ?“

Silvie se zadívá na ubíhající krajinu. Vánice ustala, sníh už jen lehce poletuje kolem. „Muž Lev potřebuje zvýšenou pozornost. Pořád mu musíte říkat, že je úžasnej. Každý den! A já na tohle pochopitelně úplně kašlala. Já ho nepochválila skoro... já ho vlastně nepochválila nikdy za nic. Teď mi dává smysl, proč dal přednost Lucině Bílkový. Je sice úplně blbá, ale asi Káju chválí, kudy chodí. Jo jo. A to je plochá jak žehlicí prkno.“

Larisa s Katkou mlčí a přemýšlejí.

„Hele,“ povídá pak Katka, „já netušila, že čteš horoskopy.“

„Já taky ne,“ přidá se Larisa. „Myslela jsem si, že seš spíš taková exaktická.“

„Myslíš asi exaktní, ne?“ zpraží ji Silvie, která spí se slovníkem cizích slov pod polštářem. Larisa pokrčí rameny.

Vlak přijíždí do cílové stanice – Tábora. Odtud budou ještě pokračovat do dalšího bezvýznamného místa, které se jmenuje Sepekov. Motorový vlak odjíždí až za dvacet minut, tak si dají kapučíno z automatu a Katka cigaretu (Larisa si jde se znechuceným výrazem stoupnout o deset metrů dál). Kapučíno nemá kromě sladké jinou chuť, jenže ze Sepekova budou do té jejich sněhem zapadané vísky pokračovat ještě dva kilometry pěšky, tak ať se aspoň trochu zahřejou. Nikdo pro ně dneska podle všeho nepřijede – Silviin otec za sněhové kalamity radši nevyjíždí, protože svého renaulta nepřezul do zimních pneumatik a bojí se sněhových jazyků a námrazy. Larisin nevlastní otec už od čtyř sedí v hospodě a Larisina máma nemá řidičák. A Katčini rodiče sice mají každý svůj teréňák (což jim závidí celá vesnice) a do hospody nechodí skoro nikdy, ale zase nemají čas. Mají stavební firmu.

Během cesty domů si Larisa klade za úkol vzít si na diskotéku do conversek jedny extra tlusté ponožky.

U Hořejších doma nikdo není. Byt je tichý a ledový. Katka nejdřív ze všeho musí rozdělat v kotli oheň. Žijí tu jak za středověku, a to jen proto, že v Božeticích ještě není zavedený plyn. Když začne do radiátorů proudit teplo, jde si ohřát polívku. Na stole je vzkaz od mámy: *Ahoj Káto, vítej doma. Asi budeme ještě v práci, až přijdeš. Je toho hodně. Zítřka můžem na běžky. Táta a máma. Pusinku. V ledniče je bramboračka.*

Běžky? odfrkne Katka. Je přece víkend, tak budu odpočívát.

V obýváku se svalí na gauč a pustí si televizi. Nic nedávají – studijní seriál o kovbojích pro děti, přiblblou soutěž, taky pro děti. Copak se na televizi v pátek odpoledne nikdo jiný nedívá? Pustí si hudební kanál, aby se dostala do té správné nálady. Je půl šesté. S holkama mají sraz v osm. Do doby, než si dá vanu a začne se malovat, zbývá jedna hodina. Sedne si za počítač a pustí internet. Chvilí tu jen tak bezúčelně bloumá, přečte si zprávy „přátel“ na facebooku. Není tam nic zajímavého a nic, co by se přímo týkalo jí. Všichni se vesměs radují z toho, že víkend je před námi, a sdělují si, že ve škole je to děsnej vopruz. To vím taky, pomyslí si Katka. Odhlásí se ze svého účtu a do vyhledávače zadá – „znamení zvěrokruhu“. Odkazů je tolik, až se jí zatočí hlava.

V půl osmé volá Katce Larisa, jestli nemá přijít a poradit jí s výběrem outfitu. Katka už tuhle milou úslužnost dobře zná. Není to až takový akt milosrdenství, jak by se mohlo na první pohled zdát. Katka má totiž skříň plnou oblečení, ale zato žádný vkus. Aspoň to tedy tvrdí Larisa, která si z peněz na obědy kupuje módní časopisy. Larisa dostává mizerné kapesné a moc dobře ví, že si za svou ochotu bude smět od Katky něco půjčit. Oproti Katce má sice zhruba o dvě čísla menší velikost, ale většinou se to dá nějak zakamuflovat a u doplňků to nevadí vůbec.

Tentokrát si vybere široký lakovaný pásek a černý baret s flitry. Paráda! S černě obkrouženými očima a tyrkysovými očními stíny nevypadá na sedmnáct, ale na dvacet sedm. Možná i třicet sedm. Ale klukům se to prý takhle líbí.

Katka uznává, že Larisa měla pravdu, když jí nařídila převlíct si široké džíny za úzké a odlíčit si ze rtů krvavě rudou rtěnku.

„Takový plný rty jako máš ty, co by za ně jiná dala? Ale tahle rtěnka je trochu moc. Stačí lesk! Nepotřebuješ ze sebe dělat klauna.“ Ušetří Katce lehký šfouchanec do žeber: „Ty už klaun přece seš.“

„Ty, poslyš, Lariso,“ povídá Katka, když jí Larisa na zavřená víčka opatrně maluje černou linku.

„Hlavně se moc nemel. Co?“

„Nepřijde ti, že je Silvie nějaká divná?“

Larisa pokrčí rameny a odstartuje práci na druhém oku.

„Nijak zvlášť ne. Proč?“

„Jak začala s těma horoskopama.“

„No a co? Na horoskopech přece není nic divnýho. Čtou je všichni.“

„No jo, ale SILVIE?“

Larisa pokrčí rameny. „Proč by ne?“

Katka si povzdychne. „Vždyť Silvie vždycky tyhle věci úplně nesnášela. Myslím jako věci mezi nebem a zemí, různé výklady karet a tak. Pamatuju si, že jsem jí jednou při sepekovský pouti navrhla, že si zajdeme k věštkyni. A ona se na mě obořila, že jsou to jen vykutálení šarlatáni, kteří tahají lidem peníze z kapes.“

Larisa chvíli přemýšlí. Než začne obrovskou štětkou nanášet růž na Katčiny lícní kosti, hlesne: „Myslíš si, že to má něco společnýho s Lukášem? Že jako... nevím, jak to mám říct. Ale chápeš, ne? Kriminálník v rodině... to není zrovna věc, kterou by sis dala do životopisu.“

„Así chápu,“ uvažuje Katka. „Jako že se obrátila na něco iracionálního, jako lidi, kteří v době krize začnou chodit do kostela a tak.“

„To přesně myslím,“ kývá Larisa hlavou. „Jako že hledá nějakou útěchu.“

„Víš co? Silvie by potřebovala kluka,“ poznamená Katka.

Larisa vykulí oči. „A my dvě snad ne?“

„To netvrdím, ale Silvií by to dost pomohlo. Aby se mohla s tím

vším vyrovnat. Hele, nepřeháníš to s tou tvářenkou? Nechci vypadat jak Marfuša.“

Larisa svrstí obočí a usměje se: „Takhle je to přesně akorát. No možná bysme se Silvii měly víc věnovat. Možná je to pro ni mnohem těžší, než se zdá.“

„Věnovat? To je těžký, když je tak obětavá,“ namítne Katka.

„Máš pravdu,“ souhlasí Larisa. „Ale kluk by jí vážně prospěl.“

„Mně taky,“ vzdychne Katka.

V devatenáct padesát stojí obě před velkým zrcadlem na chodbě a zálibně zírají na svůj odraz v zrcadle. Larisa je extrémně spokojená s lakovaným páskem, a baret je podle ní naprostá bomba. U dveří už zvoní Silvie. „Dělejte! Chcete, aby nám ujel autobus?“

„Takže – Larisa by si měla najít chlápka, co je Blíženec,“ rozpovídá se novými znalostmi nabitá Katka, když se autobus (který v rámci kyvadlové dopravy rozváží návštěvníky kovářovické diskotéky tam a zpátky) rozjede a ony se uvelebí na zadním sedadle.

„A ke mně jako Beranovi se nejvíc ze všeho hodí Lev. K zahození ovšem není ani takovej Střelec, Blíženec nebo Býk. Mám z čeho vybírat!“ Katka si mne ruce, jako kdyby se jí vydařil nějaký dobrý obchod.

„Ty ses dívala do horoskopů?“ ožije Silvie. Je potěšená, že její téma mělo úspěch. „To je dobře, to je moc dobře!“

Larisa si vymění pohled s Katkou a nedůvěřivě vrtí hlavou. „A to se jako budeš každého kluka ptát, co je za znamení?“

„Nic na tom není,“ vysvětlí Silvie. „To je jako zeptat se ho, do jaký chodí školy nebo tak něco.“

„Spíš jako ptát se na jeho číslo bot. Nebo na PIN k jeho kreditce. Prostě mu tím říkáš, hele, borče, tebe bych mohla sbalit, kdyby...“ namítá Larisa.

„A co je na tom špatnýho? Nežijeme v době, kdy holky sedávaly v koutě a náhodou jel kolem princ na bílém koni. Musíme být aktivní,“ uvažuje Silvie. „Jinak máme utrum.“

Larisa kroutí hlavou: „Když chlap ženskou nedobývá, pak to pro něj nemůže bejt – prostě ono.“

„Hele, Silvo, Larisa je asi chlap, když toho o nich tolik ví,“ rýpne si Katka. Už zapoměla na to, kdo z ní před chvílí udělal hotovou krasavici.

„Tak zaprvé: musíte rozlišovat dvě věci,“ pronese Silvie učeně. „A sice sex a kvalitní a dlouhodobý partnerský vztah.“

„Jakože mít Střelce do postele a Blížence za manžela? Che che, to se mi povedlo!“ zařehťá se Katka. Pohledem prozkoumá okolí, jestli si někdo jejího vtípku náhodou nevšimnul. Nevšimnul.

„Tak nějak. I když nepředpokládám, že se chceš v nejbližší době vdávat nebo se hned s někým spouštět...?“

„Nejsem blbá.“

„To já taky ne...“

Autobus uhání zasněženou krajinou. Na to, jaké venku panují podmínky, pojal svou jízdu řidič Hadáček dost divoce. A kluci, kteří se už před cestou stačili posilnit vodkou, ho ještě hecují.

„To jsou kreténi, ještě se zabijem,“ strachuje se Larisa a drží se sedačky před sebou. „Nechte toho, vy debilové!“

„Ale pani učitelko, jak to mluvíte!“

To promluvil Aleš Pražák, který byl z božetických kluků sice možná nejhezčí, ale stejně pasé. Holky by si s místňákama nikdy nic nezačaly – to by byla pěkná úchylárna. A kluci to ostatně měli taky tak. Holky, se kterýma chodili do školky a do dobrovolného hasičského spolku, je nezajímají. Atraktivita opačného pohlaví je přímo úměrná vzdálenosti od bydliště.

„Kreténe,“ zavolá Silvie směrem k Alešovi.

Aleš hraje přehnaný úlek. Je vysoký, ramenatý a černovlasý. Jedou po něm nejenom holky z jiných vesnic, ale třeba i z Tábora. V létě se dokonce po vsi tahal s jednou Pražandou, nos až nahoru. Půjčil si od bratrance čtyřkolku, aby před ní mohl ma-

chrovat, a měl z toho otřes mozku. Ta holka přitom rozhodně nebyla žádná topmodelka, i když Larisa tvrdila, že se umí hezky oblíkat.

„Jedéém, na sto dvacet!“ zařve Aleš na Hadáčka. Frajeří. Všechny holky kromě Silvie, Larisy a Katky se chichotají.

Humor jim ale dojde brzy. Autobus zničehonic uprostřed kopce zastaví a pak už je slyšet jen beznadějně šustění naprázdno se protáčejících pneumatik. A vzteklé nadávání řidiče.

„Má tady někdo z vás hergot mobil? No na co, na co, musím přivolat traktor, ne? Bože na nebesích.“ Aleš, který sedí nejbliž, mu neochotně podá svou stříbrnou a ultratenkou Nokii. Lepší model má už asi jen paní Hořejší, Katčina matka. Dokonce mu říká „zlatíčko“.

„Ježišmarjá, jak se s tím krámem zachází?“ vykřikuje Hadáček. „A komu mám do prdele vlastně volat? Neznám žádný číslo!“ Několik lidí se tomu zachechtá.

Aleš nakonec neochotně zavolá svému otci, jehož bratr je soukromý zemědělec.

„Tak,“ uvelebí se Hadáček na sedačce pro průvodce, co na zájezdech sedí vedle řidiče. „A teď si tady pěkně počkáme na traktor. Z diskotéky dneska nic nebude. Nemyslete si, že traktor je tu coby dup.“

„Pusťte nás ven, pane Hadáček, my už to dojdeme,“ zaprosí Silvie.

„Ani nápad! Mám vás na zodpovědnost. Kdyby se vám něco stalo, mám to na triku. Kdepak, mládeži, dneska se diskotéka obejde bez vás. Ale příští pátek je taky den, ne?“

„Vždyť je to jen tři kilometry,“ skuhrá Silvie a Larisa ji povzbuzuje tenkým: „Prosím, prosím...“

„Už sem řek.“

Řidič Hadáček se nekompromisně dívá na bílou cestu před sebou. Ruce si založí za hlavu. Něco si dokonce pobrukuje, zatímco v autobuse to šumí nesouhlasem.

Náhle se v uličce objeví Katka. Klopýtá a cpe si před pusou šálu.

„Já, já... já už to nevy... držím. Je mi hrozně špa, špa... já se snad po...“

Hadáček na nic nečeká a bleskově otevírá dveře. Na tohle už je ze svých pravidelných nočních jízd vycvičený. Čistit autobus od zvratků, z toho by se jeden taky po...

Dveře se se syčením otevrou a v tu ránu se na Katku natlačí Larisa se Silvií a všechny vypadnou ven skoro v jeden okamžik. Ječí smíchy a radostí, jak řidiče převezly.

„Zpátky! Zpátky! Holky jedny prolhaný!“ řve bezmocný Hadáček. K východu se začíná tlačit i ostatní mládež, takže dveře urychleně zavírá.

Silvie, Larisa a Katka na rozloučenou zamávají klukům, kteří je sledují oknem a vypadají přitom jako vzteklé rybičky v akváriu. Spíš piraně. Nejvzteklejší je samozřejmě Aleš Pražák. Katka si užívá poplácávání po ramenou. Silvie s Larisou září štěstím. Larise radost kazí jedině to, jak krutou ránu zasadí jejím chodidlům v různých converskách tříkilometrová chůze ve sněhu.

Ty tlusté ponožky si nakonec samozřejmě nevzala.

„Jsme prostě do konce života odsouzený k chůzi,“ prohodí odevzdaně Silvie.

Dvě hodiny po půlnoci se znovuzzkříšený autobus objeví před kovářovským kulturákem, omšelé hnědé kostce, na níž oranžově bliká nápis DISCO.

To skončilo už v půl druhé – muzika naráz utichla a v sále se ostře rozsvítilo. Nemilosrdné žluté světlo odhalilo opilce pod stoly i na nich, páry, které se vášnivě líbaly tamtéž. Do očí udeřilo všechny, dokonce i ty pospávající. Na baru už nenalévali, a tak se hučící dav hrnul do přilehlé hospodské místnosti s pípou, kde tím pádem vznikla příšerná tlačenička.

Larisa se Silvií se rozhodnou, že na autobus počkají venku.

Večer se jim moc nedařilo a už se těší domů do teplé postele. Larise někdo propálil cigaretou mikinu a Silvie musela po důkladném průzkumu mužských tváří na baru i tanečním parketu konstatovat, že situace je tristní. Líbili se jí asi jen tři kluci, a to ještě tak na osmdesát procent. A ještě ke všemu o ni ani nezavádili pohledem. Zato si užila neodbytné opilecké pozornosti jakéhosi pankáče, kterému mohlo být kolem čtyřicítky a který jí mumlavě vykládal, že má tři děti, ale život ještě před sebou. Pak jí pověděl, že na něho působí jako intelektuálka (Silvie si musela přiznat, že jí to potěšilo), a prozradil jí, že napsal šest básnických sbírek. V tomto okamžiku Silvie zbystřila, ale po důkladnějším rozhovoru se ukázalo, že básnické sbírky leží doma u pankáče v šuplíku. A navíc bude doma horko těžko vysvětlovat, proč jde pozdě.

Jedině Katka je s průběhem večera náramně spokojená. Její nový objev, jak se později holkám svěří v autobuse, bydlí v Záleší u Písku, je mu dvacet jedna a studuje. Už příští rok dosáhne titulu Diplomovaný specialista.

„Zaregistrovali jsme jeden druhého hned na začátku,“ vypráví Katka, „u pánských záchodků, když mi před jejich vchodem vypadl z kapsy jelení lůj. Ten frajer si toho hnedka všimnul a podal mi ho. Ten lůj se mu totiž zakutálel přímo pod nohy. Pak jsme na sebe jen tak chvíli čuměli, bylo to trapný.“

„Tys mu jako nic neřekla? Ani dík?“

„Copak jsem blbá? Jasně že jo. No a on potom pořád čuměl a čuměl... a pak mě pozval na bar na panáka.“

„Hustý!“

„Jasně, byl fakt hustej. Ptal se, jestli piju balentýnku. A já mu řekla, že piju bejlíz.“

„Ježišmarjá... mohla sis něco vymyslet. Bejlíz pijou starý báby.“

„Co bych si vymejšlela? On na to, že je to pěkněj tlamolep, a já zase, že je to obojí od B, takže to vyjde nastejno. Haha!“

„To je fakt fór,“ ucedí Silvie. Cynicky.

„Nech si toho, intelektuálko.“

„Pokračuj, nevěšmej si jí!“ Larisa je netrpělivá. Chce vědět, jak bude příběh pokračovat.

„No a tak to všechno objednal a pak mi říká. Když jsme u toho B, já jsem Bořek.“

„Áááá... to je super náhoda.“

„No právě. Říkám mu: ‚A to je ze jména Břetislav? Nebo Bořivoj?‘ A on na to, že je to normální jméno, Bořek.“

„Normální jméno to teda úplně není,“ poznamená Silvie. „Neznám nikoho, kdo by se tak jmenoval.“

„Já vím. Ale to je fuk. Pak objednal ještě dva panáky a tentokrát jsme si to prohodili, já balentýnku a on bejlíz.“

„A bylo vám pěkně blbě, co... Fuj!“ udělá Larisa znechuceně. Alkohol z duše nenávidí. Tedy spíš lidi, co ho do sebe lijou po kýblech.

„Dámy, je to super kluk. Chytřej. Není to žádný balík, i když Záleší není žádný megaměsto.“

„Ještě jsi neřekla to nejdůležitější.“ Silvie se na Katku zadívá s významně zdviženým obočím. Tváří se jako paní učitelka, která od žáka očekává odpověď na banální otázku.

Katka se tázavě podívá na Larisu. Ta už ospale klimbá, hlavu přilepenou na okně. Diskotéka i Katčin příběh ji totálně vyčerpaly.

„Myslíš, jako jestli jsme spolu něco měli? Jasně, že ještě ne.“

„Já nemyslím, jestli jste spolu něco měli. Jaký je ZNAMENÍ?“

„Jo tohle... Měla jsem se snad hned vyptávat, kdy se narodil? Bylo by to podezřelý. Jako že už si ho chci brát, nebo tak něco.“

„Vždyť se to dá nějak zaonačit.“

Katka se zamyslí. Pak vytáhne z kabelky mobil.

„Dal mi svoje číslo,“ prohodí na vysvětlenou. Chvilí soustředěně fuká zprávu. Po odeslání nervózně bubnuje prsty o sklo. Venku je nepřehledná chumelenice. Za chvíli mobil zapípá, nejspíš i proto, že ho asi dvě minuty intenzivně hypnotizovala pohledem.

Napnutá tvář jí vzápětí trochu povadne.

„Je to Kozoroh,“ konstatuje zklamaně.

2.

U Hořejších v obýváku je příšerné vedro. Katka přikládá o sto šest, aby nevyhaslo. Přikládat uhlí do kotle jí ale docela baví. Kdybych se narodila ve stejném roce jako naši, byla bych disidentka a živila bych se jako topič, uvažuje, když zavírá dvířka od kotle. Temně to v něm hučí.

„*Býčí podstatou je stabilizování,*“ předčítá Silvie z příručky nazvané *Hvězdná znamení – jak ovlivňují váš život, sex a krásu*. Občas se napije horkého svařáku, který u Hořejších sama připravila (Larisa s Katkou jsou v kuchyni úplně k ničemu). Tváře má rudé. „Mými dny jsou středa, pátek a sobota – to docela sedí – živočiškové ryby, buvol, bizon – bizon! – rostliny sléz, vrba, bla bla bla, kameny... barvy... blablalba... Tady! *Silná stránka – vytrvalost, slabá stránka – tvrdošijnost. Charakter melancholicko-flegmatický. Býci mají silnou vůli a spoustu energie. Milují pohodlí, mají sklony k lenosti. Prosím???* To se asi spletli. *Jsou převážně materialisticky zaměřeni... csssss...*“

„To sedí přesně,“ poznamená Katka a dolije si svařák.

„No dovol!“

„Promiň, ale vždyť ty pořád jen hromadiš prachy. Když máš volno, tak jen stříháš, barvíš a melíruješ, jenom abys něco našetřila. Kolikrát ani nejdeš o víkendů ven. Nedivila bych se, kdybys už měla naspořeno na menší auto.“

Silvii se na tváři objeví úšklebek. „To se ti to mluví, když ti vaši dávají takový královský kapesný.“

„Holky, nehádejte se,“ usměrní své kamarádky Larisa automaticky, ostatně tahle věta patří mezi její nejčastější. Už si zvykla na to, že její role je být jazýčkem na vahách.

„*Býci často podléhají citům...* hmmm... na tom něco bude. *Jsou talentovaní v oblasti umění.* I to je pravda.“

„Prosímte, co ty máš společného s uměním?“ kroutí Katka hlavou. „V divadle jsi byla asi tak dvakrát za život.“

„Rozhodně nepatřím mezi ty, co si myslí, že umění znamená chodit do divadla,“ ucedí Silvie. „No nic. *Miluje přírodu.* No buď. *Ctižádostivý, touží vyniknout nad ostatními. Velice čestný.* Cha! Slyšely jste dobře? **VELICE** čestný. Važte si toho, že vaše kamarádka patří mezi Býky.“

Katka mávne rukou, jako by to bylo to poslední, co by ji zajímalo. Larisa si prohlíží nehty. Silvie pokračuje: „*Býk si život vychutnává plnými doušky a je smyslný. Pro opačné pohlaví velmi přitažlivý. Bacha - málokdy u Býka dojde ke vztahům na jednu noc. Býk svému partnerovi potřebuje důvěřovat.*“

„Zkrať to,“ doporučí Katka Silvii. „Co píšou o Beranovi?“

Silvie Katku mávnutím ruky odežene. Lokne si svařáku a pomyslí si, že do něj dala možná až moc hřebíčku.

„Teď to přijde - *žena v Býku je elegantní a svůdná. Ví, jak muže zaujmout. Není vulgární.*“

„To jako že není sexy?“

„Kup si slovník cizích slov, Káto. *Umí být dobrou matkou - to zatím vynecháme - a je vášnivá, věrná a žárlivá.*“

„Dobrý no,“ utrousí Katka. „Čti Berana.“

„Ještě jsem neskončila! Teď pár osobností narozených ve znamení Býka: William Shakespeare - óóó - Sigmund Freud - ty vogo - Marie Terezie, Vladimír Iljič Lenin...“

„Lenin!“ zvolá Katka. „Už se tu přestaň rozplývat nad světovými velikány a přečti něco o Beranovi.“

Silvie si vzdychne a začne listovat tenkou brožovanou knihou.

Larisa si přestane prohlížet nehty. „Holky,“ povídá a zamýšleně míchá naběračkou v hrnci se svařeným vínem. „Tohle vážně chcete vypít? Silvie, vždyť se ani neodplazíš domů! Víš dobře, že moc nesneseš. Ale o tomhle jsem mluvit nechtěla. Chtěla jsem říct – proč si tu navzájem čtete svoje vlastnosti podle nějaký knížky? Copak se neznáme? Copak se *neznáte*?“

„Horoskop ti řekne mnohem víc, než toho o sobě víš ty sama,“ vysvětluje Silvie. „Anebo – lépe řečeno – možná to víš, ale ještě sis to nestačila uvědomit.“

„No jo, ale co z toho máš?“ nedá se Larisa. Tyhle věčné naivní Larisiny otázky Silvii popouzí. I když si to Silvie odmítá přiznat, ve skrytu duše si o Larise myslí, že je trochu „jednodušší“, prostě omezená. Musí ale uznat, že občas tvrdošijně používá hlavu a selský rozum a dokáže klást protivné dotazy. Je jako malé dítě. Na všechna „proč“ musí vědět přesné „proto“.

„Sebereflexi!“ vyštěkne Silvie podrážděně.

Larisa vytáhne obočí a tázavě se podívá na Katku.

„To je jako, že víš, jak se chováš, nebo něco na ten způsob,“ zavrcí Katka na vysvětlenou. „Ale neptej se, k čemu ti to jako je. Silvinko, přečti nám prosím raději něco o tom Beranovi, nebo přestanu přikládat a zima tě vyžene domů.“

„Tak jdeme na to, vyděračko, ale myslím, že neobjevíme nic, co už jsme dávno nevěděli. Takže. Vládce Mars, blablabla, ovce, vlaštovka, fialka, kopřiva – chacha!“

„Dej to sem,“ řekne Katka našťvaně. „Budu to číst sama. *Silná stránka - energie, slabá stránka - prudkost. Charakter - choleric. Pozor na Kozoroha - a je to tady, já to říkala. Prostá, nekomplikovaná povaha. Nebojí se překážek, jsou si vědomi své síly a věří svým schopnostem. Bývají sobečtí a náladoví. Mají dobrý postřeh - hele - a jsou zvidaví. Jsou schopni velkých činů. Slyšíte to? Berani si svou zbrklostí mohou přivodit úraz.*“

„Tak to je úplně přesný,“ poznamená Larisa a připomene několik Katčiných pádů a eskapádů – skok přes kozu v tělocvičně, který skončil zlomenou klíční kostí, vystoupení na diskotéce

v milevském kulturáku, kdy Katka zkoušela napodobit taneční číslo Shakiry tak vehementně, až skončila pod stolem s pochroumaným zápěstím, a za Silviina upřímného smíchu zmínila několik pádů z kola, koně a snowboardu.

„Buďte konečně zticha a přestaňte si ze mě dělat srandu. *Žena ve znamení Skopce je naprosto nepřehlédnutelná. Nemusí zrovna oplývat krásou – no dovoďte? – umí však dokonale využít svých předností, čímž je pro muže naprosto neodolatelná. Potrpí si – chachá – na drahé šperky a restaurace. V milostném životě je neuvěřitelně vášnivá a muž, který projde jejím výběrovým kolem, se má nač těšit. Je neskutečně vynalézavá... to fakt jsem? Když ji její hřebeček nudí, najde si jiného.*“

„Nesnáším slovo hřebeček, fuj!“ zašklebí se Silvie.

„Přečteš mi, co píšou o Vahách?“ zajímá Larisu.

„Ale ale, ještě před chvilkou tady někdo o smyslu téhle naší kratochvíle dost pochyboval,“ neodpustí si Silvie. „Ale zvědavost je silnější, co?“

Larisa pokrčí rameny. „Třeba se o sobě dozvím něco nového, no.“

Silvie si vezme zpátky svou knihu. „Tak dobře poslouchej. Živočichové – vrabec, koroptev, blablbla, rostliny – lilie, černý rybíz...“

„Černej rybíz zbožňuju,“ vydechne Larisa a zasní se. „Hlavně když je to džus. Holky, už aby bylo léto.“

„Silná stránka – vyrovnanost, slabá stránka – bezstarostnost.“

„To snad není slabá stránka, nebo jo? Co je špatného na tom, nemít žádný starosti?“ Larisa kroutí hlavou. „Ta tvoje knížka je nějaká divná.“

Silvie pokračuje v přednesu: „*Ve znamení Vah se většinou rodí milí a sympatičtí lidé. Jsou nerozhodní, ale mají přirozenou intuici. Milují šperky, zábavu a vkusné oblečení, jsou poctiví a pravdomluvní a přičítají se jim přetvářka. Bývají však lehce ovlivnitelní a nerozvážní. Pro člověka, kterého milují, se dokážou obětovat. Mají potřebu dokonalosti a souladu. Žena ve znamení Vah je vždy upravená a byt má dokonale uklizený. Má vytříbené estetické cítění. I svého partnera vnímá jako elegantní doplněk. Musí být krásně oblečen a mít vybrané chování. Její city však bývají dost povrchní.*“

„S tou povrchností nesouhlasím,“ kroučí Larisa hlavou. „Ten, kdo napsal tuhle knížku, je vůči Vahám očividně zaujatý.“ Ve skutečnosti je však mile potěšená. Líbila se jí hlavně pasáž o „milých a sympatických lidech“. Něco na těch horoskopech bude, říká si spokojeně.

Střední škola, do které Silvie, Larisa a Katka chodí, je celkem unikát. Jde totiž o školu, v níž se studenti vychovávají k ohleduplnosti vůči životnímu prostředí. Prostě ekologická. Je to tu samá chemie a biologie. Snad půlka zdejších studentů kdysi docházela nebo pořád dochází do Skauta, ale rozhodně tu nepanuje žádný fanatismus. Učitelka biologie sice nakupuje s ekotaškou, ale třeba sám ředitel školy prohlásil, že Greenpeace je teroristická organizace.

Silvii to tady baví. Představuje si, že jednou by mohla být ministryní životního prostředí. Katka sem šla z nouze. K velké nelihosti rodičů se nedostala na gympl. A Larisa sem ty dvě poněkud slepě následovala. Prvák zvládla se čtyřkami z matiky a chemie. Těžce bojuje i teď. Skoro každý den školy je pro ni utrpení. Silvie exceluje téměř ve všem a Katka se úplně spokojí s trojkama, i když podle učitelů i svých rodičů „má na víc.“ Je to asi pravda, ale Katce schází to podstatné: jakékoliv ambice. Na učení sáhne, jen když vyloženě musí. Jinými slovy, když hrozí pětka. Dělá to kvůli rodičům. Je přece jenom jedináček.

Na rozdíl od Silvie, která se chce stát ministryní životního prostředí, a Larisy, jejímž snem je být módní návrhářkou nebo vizážistkou, případně stylistkou, Katka vůbec netuší, co by tak jednou chtěla dělat. Matně tuší, že by ji bavilo cestování, ale ještě neví, do jaké země. Zeměpis ji moc nebere. Ví, co dělat nechce: sedět někde v kanceláři a dělat něco pořád dokola do omrzení.

Takže Silvie pilně a se zájmem studuje ekologickou rovnováhu,

biotopy, niky, populace, bioindikátory, plynné a tuhé emise, Larisa si do bloku kreslí návrhy odvážných šatů a Katka se prostě nudí.

Jedno je ale jisté: ve třídě jsou samí zoufalci.

Asi třetinu z nich tvoří nepraktičtí, nafoukaní šprti, co se o holky beztak skoro nezajímají. I když je pravda, že loni v listopadu se Silvii dvořil Karel Soukup. Prohlásil o ní, že jako jediná ze třídy nemá IQ tykve a v její hlavě se očividně nachází podvěsek mozkový a čelní lalok.

Silvie tuhle vyčerpávající analýzu svých duševních schopností nedocenila. Pochvalná slova od kluka, který nosí staromódně sestříhaného ježka, nechává si na tvářích nevymáčkнутé beďary, nosí i v létě svetr a košili, a o hlavní přestávce svačí rybí salát, to prostě normální holku nemůže potěšit.

Na druhé straně není jejich školní třída úplně obludárium... Třeba Jan Vondráček. Má sice trochu bobří zuby, ale jako jeden z mála lidí, kteří se pohybují na této školské instituci, vlastní dokonalé tělo člověka závislého na posilovně a thajském boxu. Pavel Suchomel zase běhá maratony, ale má obličej anglického buldoka. Petr Ševela vypadá jako oživlá loutka Pinocchia. A asi dva kluci ze třídy by podle objektivních měřítek celkem ušli, jenomže jeden z nich byl naprostý mimoň a ten druhý se s největší pravděpodobností orientoval spíš na kluky. K holkám byl totiž hrozně milý, ale nikdy si k žádné nic nedovolil. Katka se jednou rozhodla ho svést, ale skončilo to naprostým fiaskem. I když, co by dělala, kdyby reagoval jinak, nevěděla ani ona sama.

No prostě, kdyby do téhle třídy zavítala agentura shánějící modely nebo herce, tady by patrně neuspěla.

„A to je strašně nefér, holky přece k životu POTŘEBUJÍ krásný kluky!“ okomentovala to jednou Silvie. „Ubírá nám to energii, kterou potřebujeme k běžným činnostem,“ dovysvětlila svou teorii. Katce a Larise nezbývalo než souhlasit.

KAŽDÝ NORMÁLNÍ ČLOVĚK s někým chodí. Vypadá to, že o Silvii, Katku a dokonce i krasavici Larisu mají zájem jenom

divní, slizcí, zakomplexovaní, staří, neperspektivní, poloúchylní a poloretardovaní chlápci. Nebo ti, co se před chvílí opili. Ach jo.

„Dámy, nechci podceňovat vaše vzdělání, ale slyšely jste někdy o slově eneagram?“

Larisa s Katkou se na sebe podívají a pomalu zakrouží hlavami.

„To je něco z fyziky? Jednotka něčeho?“ zeptá se Katka, když spolkně sousto. K obědu je rajská. Omáčka a knedlíky ujdou, ale maso nestojí za nic.

Silvie udělá obličej. „Ne tak úplně. Eneagram je způsob, kterým se dá vyjádřit osobnost.“

„Ano?“ Larisu téma příliš nenadchlo. Bojuje teď s kusem hovězího masa, které se ne a ne poddat příboru.

„Je to takovej geometrickej symbol, devítiúhelník,“ šermuje Silvie vidličkou ve vzduchu. „Na každým vrcholu je jeden typ osobnosti v podobě čísla. Vymysleli to už staří Řekové,“ dodá a podívá se na Larisu, která podle jejího očekávání poněkud zbystří. Larisa se domnívá, že vše, co pochází z dob starého Řecka, musí být dobré.

„Hm,“ udělá Katka. „Co jsem teda podle toho kosočtverce za číslo?“

„Devítiúhelníku,“ opraví ji Silvie. „Na základě pečlivé analýzy tvé osobnosti jsem došla k názoru,“ Silvie se významně odmlčí a utře si koutky úst do ubrousku, „k číslu sedm.“

„To je šťastný číslo,“ mrkne Larisa na Katku.

„A k čemu mi to je?“

„Jako sedmička vidíš svět tak, jak ho vidět chceš. Zavíráš oči před realitou a někdy býváš povrchní. Umíš si užívat života, ale bacha, abys nepropadla alkoholu.“

Katka se zamračí. „Kdy jsem naposledy zavřela oči před realitou, prosím tě?“

„A co já?“ ptá se Larisa dychtivě. „Jaký je moje číslo?“

„Ty jsi typická devítka. Nejses průbojná a za každou cenu se chceš vyhnout konfliktům a hádkám. Úplným utrpením je pro tebe bavit se o vážných tématech. Chceš mít prostě klid.“

Larisa zamrká. Musí uznat, že na tom něco je.

„Kolik už jsem za svůj život zažehnala hádek!“ vzdychne. „Jsem ráda, že mám tuhle vlastnost,“ dodá pak trochu vzdorovitě.

Katka se podívá na hodinky. „Ach jo. Ještě dvě hodiny chemie. Jestli mě Himl vytrasí, je se mnou konec.“

Silvie vezme tác a vstane. Židle za ní udělá příšerný zvuk. „Tak vám pěkně děkuju, dámy. Já se tady snažím s eneagramem, a vy se mě ani nezeptáte na moje číslo.“

„Je tam něco pro urážlivou, ale na druhé straně velmi starostlivou osobnost?“ zeptá se Katka a drze se na Silvii zašklebí. Larisa nesouhlasně zavrtí hlavou.

Silvie ji za chůze chvílku propaluje pohledem, ale pak se zasměje: „Ale je.... Myslím, že jsem jednička.“

Katka se ušklíbne.

„Setřela tě,“ ucedí Larisa.

„Jedničky se snaží udělat svět lepším místem pro život. Jsou tvrdý na sebe i na ostatní, těžko nesou jakoukoli nedokonalost. Dá se na ně maximálně spolehnout a jejich smysl pro povinnost je naprosto mimořádný.“

„A nějaká špatná vlastnost by byla? I u jedniček?“ zajímá Katku.

„Nemůžu si teď vzpomenout,“ řekne Silvie a všechny tři se krátce zasmějí, zrovna v okamžiku, kdy do třídy nakráčí Himl se sklenicí nějaké záhadné tekutiny v ruce.

Silviin otec v neděli pravidelně snídá u dokumentů z druhé světové války. Sleduje vybuchující bomby, kobercové nálety letadel, shrbené vojáky brodící se sněhem u Stalingradu, kostry potažené

kůží v koncentračních táborech, které střídají záběry davů tleskající Vůdci, a od pusy mu přitom lítají smažená vajíčka. Upíjí bílé kafe. Většinou se s nikým nebaví.

Nemluvný byl vždycky, ale od doby, co zavřeli Lukáše, je to ještě horší. Mluví jen v případech naprosté nutnosti. Pozdraví, poděkuje nebo se zajímá, co bude k obědu. Své dcery se sem tam cvičně zeptá, jak ji baví škola. O tom, že jí *jde*, nemá pochyb. Silvie byla vždycky takový bezproblémový... no, drahoušek zrovna ne, ale prostě bezproblémová holka.

Silviina matka jako by chtěla otcův hlas Silvii vynahradit. Skoro nezavře pusu. Komentuje i ty nejbanálnější věci a události. Vlastně všechno, co dělá, verbalizuje. „Teď si dojdou do špajzu pro ty brusinky. Pak nechám vykynout knedlíky. Odpoledne musím zajít k babičce, dlouho jsem tam nebyla, ta zas bude mít řeči... Ale copak to všechno můžu stíhat? Práce, barák, zvířectvo... já ty babičce už stokrát povídala, ať už se těch krůt a kozy zbaví, že na to nestačí. I ty králíci, stejně to nikdo nejí. Vždyť by jí stačilo pár slepic.“

Silvii jdou tyhle řeči jedním uchem tam a druhým ven. Když tento proud slov obsahuje nějakou otázku, pozná to podle intonačního zabarvení a odpoví. Silvie své rodiče bere prostě tak, jací jsou. Je jí jich líto. Musí to být hrozný pocit, vychovat zločince. Špatného člověka. Škůdce společnosti.

Lukáš sice nikoho nezabil ani neznásilnil, ale za akt násilí se dá ozbrojené přepadení rozhodně považovat. A že přitom v ruce držíte dětskou plastikovou pistolku místo opravdové, na tomhle faktu moc nemění. Silviin bratr je prostě zločinec, to mu ani jí nikdo nikdy neodpáře. Jako to, že má modré oči a mateřské znamínko v koutku oka. Jako znamení, ve kterém se on nebo Silvie narodili.

Silvie se snaží soustředit na dokument. Historii má moc ráda, ale myšlenky jí lítají jedna přes druhou. Přála by si, aby tu nemusela sedět se svými rodiči, s otcem, který kouše velké kusy rohlíku tak dravě, jako kdyby nejedl pět dní. Na jeden rohlík připadají pouhá tři ukousnutí.

Kdyby jí nevadilo, že tím rodičům způsobí trápení, nejradši by se Silvie sebrala a odstěhovala se někam hodně daleko. Třeba v takové Anglii je práce dost. A je tam rozhodně i víc kluků než tady v tomhle Zapadákově. Angličanům určitě nekouká sláma z bot.

„Nemáme ještě rohlík?“ houkne táta. Tahle otázka může být určena jak Silvii, tak její matce. V tomhle případě to vyjde na stejno. No jo, otec je prostě Rak, milující teplo domácího krbu. A s matkou, která je Střelec, si pořádně kápli do noty až po letech manželského soužití. Tak se o tom aspoň Silvie dočetla. Ještě štěstí, že rodiče i při vši té katastrofě drží pohromadě. Kdyby se i tenhle článek zhroutil, Silvie by se nejspíš sesypala s ním.

„Hned se kouknu,“ odpoví tátovi. Matka jí odpověď laskavě přenechala.

Silvie se šourá do kuchyně.

Něco začíná

3.

Tak, a máme tu jaro, usmívá se Larisa, když v polovině února jednou ráno otevře okno do svého miniaturního pokojíku, Larisa je rozená optimistka, Silvie by řekla „nenapravitelně naivní“.

V bytě je klid – starší sestra je u přítele v Padařově a ta mladší jela i s rodiči koupit do táborského Baumaxu novou rohožku a kliky na dveře – jsou v akci. Larisa si vychutnává chvíle vzácného klidu a kochá se vyhlídkou. Sem tam ještě na ulici leží špinavá zledovatělá hrouda sněhu, ale teplý vzduch s vůní trávy mluví jasně. Pocítí zvláštní jemné chvění v podbřišku. Možná k ní její tělo vysílá signál, že je na čase se konečně zamilovat. A že to nejspíš brzy přijde – doopravdy. Se vším, co k tomu patří.

Larisa je totiž ještě panna a nijak se za to nestydí. Své poprvé chce prostě prožít s tím pravým.

O kluky, kterým by se líbila, nikdy neměla nouzi. Z tří kamarádek je objektivně ta nejhezčí. Ví to stejně jako Katka a Silvie a trochu se za to stydí. Uklidňuje se tím, že zas tak nespravedlivé to není – Silvie je chytřejší a Katka má zas mnohem víc peněz a věcí. A chytrost ani bohatství nejsou k zahození... Larisa prostě netrpí žádnými komplexy. I kdyby se hodně snažila, nenajde na sobě nic, co by jí vadilo. Všechno na ní je pěkné a souměrné. Má čistou pleť, štíhlou postavu, ale zároveň docela velká prsa, krásné zuby i oči, rovný nos. Snad jen vlasy se jí až příliš kroutí, ale to

spraví žehlička. Larisa si svou krásu hýčká. Miluje módu a líčení. Až si udělá maturitu ve Veselí, ráda by pracovala v nějakém módním časopise. Asi od devíti let si do sešitu maluje návrhy šatů, kalhot a kostýmů. Takových sešitů už počmárala nejmíň deset. Kdo ví, možná budou mít tyhle sešity nevyčíslitelnou hodnotu, jako třeba rukopisy nějakého slavného spisovatele.

Znovu se nadechne vlhkého vzduchu. Někde v dálce zpívá kos. Larisa se na sebe zadívá do okenní tabulky a zašklebí se.

Tak který to bude? zeptá se svého odrazu.

O svém prvním klukovi má už dávno poměrně konkrétní představu: nebude ani příliš malý, ani příliš velký, ani tlustý, ani hubený. Sportovní typ. Bude vypadat trochu jako manžel Demi Moore – Ashton Kutcher. Samozřejmě se bude moderně oblékat a za všech okolností krásně vonět. Nebude se potit. Ale především, zamyslí se Larisa a zavře okno, bychom si měli rozumět.

Takže by to měl být Blíženec, Lev nebo přinejhorším Vodnář.

„Nechápu, proč máte ohledně Bořka pořád tolik keců. Nebo vlastně chápu! Žárlíte, že jsem si našla tak pěknýho frajera a prostě mi ho nepřejete!“ Katka uraženě zírá na ubíhající krajinu, která se zvolna utápí ve tmě. Zase je skoro po víkendu. Lépe řečeno víkend už dávno skončil, aspoň pro tyhle tři. Je nedělní podvečer a právě nastoupily do vlaku směr Veselí. V kupé s nimi cestuje mladá žena s malou dcerkou, která jí spí na klíně jak bezvládná loutka, a postarší pár s cestovními taškami na kolečkách. Ty si úzkostlivě přidržují mezi koleny, aby je případný zloděj nemohl tak snadno vypáčit.

Katčina a Silviina krosna jsou nacpané do úložného prostoru nad hlavami cestujících. Larisa má podobně jako dva důchodci kufir na kolečkách, ale jde o značku Roxy. Šetřila si na něj tři čtvrtě roku a pečuje o něj, jak nejlíp umí – po příjezdu na intr ho vždy omyje vlhkou žínkou.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.